

Strona pozwana: Directeur des résidents à l'étranger et des services généraux oraz Ministre du Budget, des Comptes publics, de la Fonction publique et de la Réforme de l'État

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal administratif de Montreuil — Wykładnia art. 63 TFUE i 65 TFUE — Odmienne traktowanie w zakresie podatków przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) niebędących rezydentami, podlegających potrąceniu podatku u źródła, i UCITS będących rezydentami, niepodlegających takiemu potrąceniu — Ograniczenie swobody przepływu kapitału — Konieczność uwzględnienia sytuacji uczestników w celu oceny zgodności przepisów krajowych z tą zasadą

Sentencja

Artykuły 63 TFUE i 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu uregulowań państwa członkowskiego przewidujących opodatkowanie z potrąceniem u źródła dywidend od spółek krajowych otrzymywanych przez przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe będące rezydentami w innych państwach, podczas gdy tego rodzaju dywidendy wypłacane przedsiębiorstwom zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe będącym rezydentami w tym państwie są zwolnione z podatku.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 maja 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-370/11) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 36 i 40 porozumienia EOG — Dyskryminujące opodatkowanie zysków kapitałowych osiągniętych przy odkupie akcji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania mających siedzibę w Norwegii lub w Islandii i niekorzystających z zezwolenia udzielonego zgodnie z dyrektywą 85/611/EWG)

(2012/C 194/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: W. Mölls, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciele: J.C. Halleux oraz M. Jacobs, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 36 i 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Dyskryminujące opodatkowanie zysków kapitałowych osiągniętych przy odkupie akcji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania mających siedzibę w Norwegii lub w Islandii i niekorzystających z zezwolenia udzielonego zgodnie z dyrektywą 85/611/EWG

Sentencja

1) Utrzymując przepisy, według których zyski kapitałowe osiągnięte przy odkupie akcji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, których ponad 40 % majątku zainwestowano w wierzytelności i

które nie posiadają zezwolenia wydanego zgodnie z dyrektywą Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), nie podlegają opodatkowaniu, gdy przedsiębiorstwa te mają siedzibę w Belgii, podczas gdy zyski osiągnięte przy odkupie akcji takich przedsiębiorstw mających siedzibę w Norwegii lub w Islandii podlegają opodatkowaniu, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.

2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland — Irlandia) — Health Service Executive przeciwko S.C., A.C.

(Sprawa C-92/12 PPU) (¹)

(Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Małoletnie dziecko mające miejsce zwykłego pobytu w Irlandii, gdzie wielokrotnie było umieszczane poza rodziną — Zachowania agresywne i niebezpieczne dla samego dziecka — Orzeczenie o umieszczeniu dziecka w zamkniętej placówce w Anglii — Materialny zakres zastosowania rozporządzenia — Artykuł 56 — Procedury konsultacji i zgody — Obowiązek uznania lub stwierdzenia wykonalności orzeczenia o umieszczeniu dziecka w zamkniętej placówce — Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pilny tryb prejudycjalny)

(2012/C 194/08)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Health Service Executive

Strona pozwana: S.C., A.C.

przy udziale: Attorney General

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Ireland — Wykładnia art. 56 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003 L 338, s. 1) — Przedmiotowy zakres stosowania — Postanowienie sądu irlandzkiego o umieszczeniu dziecka mającego miejsce zwykłego pobytu w Irlandii, na zasadach przymusowego pobytu w celu jego

ochrony, w placówce opiekuńczo-wychowawczej w Zjednoczonym Królestwie — Sposób konsultacji i udzielania zgody w celu zapewnienia skutecznej ochrony dziecka — Obowiązek uznania lub stwierdzenia wykonalności postanowienia o przymusowym umieszczeniu dziecka w placówce przed tym umieszczeniem

Sentencja

- 1) Orzeczenie sądu jednego państwa członkowskiego przewidujące umieszczenie dziecka w zamkniętej placówce opiekuńczo-wychowawczej położonej w innym państwie członkowskim, wiążące się z pozbawieniem wolności na określony czas w celu ochrony tego dziecka, wchodzi w materialny zakres zastosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000.
- 2) Zgoda, o której mowa w art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 2201/2003, powinna zostać udzielona — przed wydaniem orzeczenia o umieszczeniu dziecka poza rodziną — przez właściwy organ prawa publicznego. Nie wystarczy, by zgodę wyraziła placówka, w której dziecko ma zostać umieszczone. W okolicznościach takich jak w sprawie głównej, gdy sąd państwa członkowskiego, który zarządził umieszczenie dziecka w placówce, ma wątpliwości, czy w wezwanym państwie członkowskim zgoda została udzielona w sposób ważny — gdyż nie było możliwe ustalenie w sposób pewny, jaki organ jest w tym ostatnim państwie właściwy — usunięcie braku jest możliwe w celu zapewnienia, że wymóg uzyskania zgody z art. 56 rozporządzenia nr 2201/2003 był w pełni przestrzegany.
- 3) Wykładni rozporządzenia nr 2201/2003 należy dokonywać w ten sposób, że orzeczenie sądu państwa członkowskiego nakazujące przymusowe umieszczenie dziecka w zamkniętej placówce położonej w innym państwie członkowskim powinno — zanim zostanie wykonane w wezwanym państwie członkowskim — uzyskać stwierdzenie wykonalności w tym państwie członkowskim. Aby nie pozbawiać rozporządzenia jego skuteczności (*effet utile*), orzeczenie sądu wezwanego państwa członkowskiego dotyczące wniosku o stwierdzenie wykonalności powinno być wydane szczególnie szybko, a środki zaskarżenia wnoszone na takie orzeczenie sądu wezwanego państwa członkowskiego nie mogą mieć skutku zawieszającego.
- 4) Jeżeli zgoda w trybie art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 2201/2003 na umieszczenie dziecka poza rodziną została wydana na określony czas, nie ma ona zastosowania do orzeczeń przedłużających ten okres umieszczenia. W takich okolicznościach należy wystąpić o nową zgodę. Orzeczenie o umieszczeniu dziecka poza rodziną wydane w jednym państwie członkowskim i którego wykonalność stwierdzono w innym państwie członkowskim może być wykonywane w tym ostatnim państwie członkowskim jedynie przez okres wskazany w orzeczeniu o umieszczeniu dziecka poza rodziną.

(¹) Dz.U. C 133 z 5.5.2012.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 29 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione — Włochy) — Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate przeciwko Safilo Spa

(Sprawa C-529/10) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Podatki bezpośrednie — Zakończenie postępowania zawisłego przed sądem orzekającym w ostatniej instancji w sprawach podatkowych — Nadużycie prawa — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Swobody chronione na mocy traktatu — Zasada niedyskryminacji — Pomoc państwa — Obowiązek zapewnienia skutecznego stosowania prawa Unii Europejskiej)

(2012/C 194/09)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Strona pozwana: Safilo Spa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte suprema di cassazione — Podatek dochodowy od osób prawnych — Uregulowania krajowe ustanawiające odmienną stawkę podatku od dywidend wypłacanych przez spółki w zależności od miejsca ich siedziby — Transakcje handlowe z udziałem spółek z siedzibą na terytorium Włoch oraz spółek z siedzibą za granicą — Decyzja administracyjna o uznaniu podatku za należny w odniesieniu do spółek z siedzibą za granicą — Pojęcie nadużycia prawa zdefiniowane w wyroku w sprawie C-255/02 Halifax i in. — Zastosowanie do krajowych podatków niezharmonizowanych, jak podatki bezpośrednie

Sentencja

Prawo Unii, a w szczególności zasada zakazu nadużycia prawa, art. 4 ust. 3 TUE, swobody zagwarantowane Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasada niedyskryminacji, przepisy w zakresie pomocy państwa oraz obowiązek zapewnienia skutecznego stosowania prawa Unii, powinno być interpretowane w ten sposób, że nie stoi na przeszkodzie stosowaniu, w sprawie takiej jak ta przed sądem krajowym dotyczącej podatków bezpośrednich, przepisu krajowego, który przewiduje zakończenie postępowań zawisłych przed sądem orzekającym w ostatniej instancji w sprawach podatkowych poprzez zapłatę kwoty równej 5 % wartości sporu, gdy postępowania te zostały zainicjowane